

32

KRJEVA

KRJEĀA

Stano Kal'avský

hádky

krikom sa veľa povie
priveľa
šeptom zas prosiš
priateľa
tie slová boli môjho
zlého ja
niektoré sa však
zle hoja
potom slzičky vrúcne
zmyjú
tú uštipačnú
zmiju
rýchlo sa skryje aj s
jedom
o chvíľu zas plný kriku
je dom

dieťa a ty

dieťa je dôležitý obyvateľ postieľky
dieťa si sadne cmúľa sladký prst
dieťa sa ťa pýta kedy bude už veľký
dieťa je hlavný dôvod krásnych prs
dieťa ťa možno naučí niečo
dieťa si niečo vymyslí ľahko tomu uverí
dieťa ti možno odpovie Prečo
dieťa si vari zaslúžilo toľké údery?
dieťa si obkreslí ruku aha amerika
dieťa ti už ukradlo toľko ilúzií o tebe
dieťa sa ťa vážne spýta na Macíka
dieťa je furt hravé a ty len pobiede
dieťa ťa snád' ešte trochu drží pokope
dieťa je tvoja príčina následok obava radosť

dieťa tvoj hrad z piesku s takou láskou rozkope
dieťa

hľadanie v tieni tmy

z vypichnutých očí
mi vytekajú obrazy
na slepých správach
sa mi odrazí
niečo z vulkanizmu duše
hlbky na povrchu
tuhnú na tuhu
ňou zakresľujem báseň
volám ju básnička
slepý mikroskop
sa mi rozutekal
na sklíčka

čo je pred priateľstvom

vojsť do svojich roklín
pokloniť sa pádu
kotrmelcovať do pôžitku
vykrúcavej hlave
premastiť osku
aby sa bezbolestnejšie
vykrúcala a podávala
rukám svedectvá
ako na pozdrav
stisnúť niekomu plást medu
miesto ruky
zo žihadiel si vyzdobiť
na rukách okovy
bolesťou sa pripútať
k presladenému údely
sa raz zmení na teba zostarne a dosť

Ján Púček

Jeseň, 80 na 50

Už je tu. Dávno, no len teraz si to postupne začínam uvedomovať. Polovica novembra. Prší. Samozrejماً bolesť hlavy. Vraj málo spím a veľa pijem – rodičom však netreba veriť všetko, dôležité je to, čo povie zrkadlo. Neúprosné lesklé svedomie. Kruhy pod očami. Strapaté vlasy. Odmeriam si radšej tlak, no nesmiem zabúdať na to, že človeku môže byť zle aj zo samého seba. Osemdesiat na päťdesiat. Som už mŕtvy? Bolí to ešte viac ako po litri vína, no čo je horšie, že v tomto som nevinne. Ešte jeden pohľad do zrkadla – našťastie nestihnem zaostriť.

Prestalo mi písať pero. Skúsim to ceruzkou a tých pár obrázkov radšej nikomu neukážem. Gitara ako tank. Prsia ako okuliare. Prší aj na obrázkoch, no ten muž má našťastie klobúk so širokou strieškou. Širák. Nenechal by som ho zmoknúť a aby náhodou nespadol, prikreslil som mu do ruky ešte paličku s ohnutým koncom.

Všetky dni sú si čoraz podobnejšie.

„Ako sa máš?“

„Čoraz rovnako.“

Aj dnes mohlo byť pokojne o dva týždne, alebo pred rokom – nerozoznávam to. Opäť nič nevlastním, hoci ešte v lete som mal plný ruksak a bol som šťastný. Už nezatváram ani dvere, všetko nechávam na prievan. Rozhodol som sa len, že sa naučím zabúdať – aj to je do istej miery zatvorenie dverí. Prievan však neprichádza, neschádzajú mi z mysle tie štyri oči, čo istých ľudí vyhnali z miestnosti. Všetko je tak, ako má byť, no hovorím si to len preto, aby som nemusel nič meniť. Jediná zmena – začal som jesť ovocie. Po troche. Zrejme sa už začínam báť smrti.

Vymenil som si bombičku v pere, no teraz mi chýba papier. Skúsim to na stenu. Chcem ešte písať, ešte stále mám o čom, a dúfam, že ešte aj dlho budem. Chcel by

som písať o tom, čo milujem, no to vždy skončí nepoškvrnenou stránkou. Potom zistím, že ľahšie je nenávidieť.

Je trištvrte na zimu. Tlak mi o kúsok stúpol a aj hlava ma prestala bolieť. Už mi zo seba zrejme nie je zle, alebo som len dlhší čas nemal nablízku žiadne zrkadlo. Aj tak už prestávam veriť na realitu. Potom si vymýšľam a v lete sneží napriek pokročilému novembru. Teraz vyjdem z domu v ťažkých topánkach a s ťažkým ruksakom, napriek tomu zľahka stúpam dva kilometre nad more uvidieť Boha, čo sa mračí. Ak sa nič nepokazí, ak sa nezobudím, vrátim sa domov až večer a nebudem si cítiť nohy (fyzicky) a budem si ich cítiť (nosom) a bude mi krásne.

A keď sa zobudím zistím, že už nemôžem veriť ani sám sebe, hoci tajne dúfam, že sny sa plnia (tie dobré, na tie zlé treba čo najskôr zabudnúť). Vlak, autobus, auto, bicykel, nohy... Všetko mi to kradne domov, nemôžem ani chvíľu postáť a povedať si: „to je krásne!“. Nechce sa mi behať, hýbať, nechcem vidieť rozmazanú krajinu. Preto si vymyslím, že som zomrel. Aj to napíšem: ZOMREL SOM! Neplakal nikto, na pohrebe mi hral Modrý vrch tiežmŕtveho Deža. Možno ho tam niekde stretnem, lenže neviem, kde je TAM. Ktosi mi zaklopal na dvere, otvoril a položil na stôl naštvrtené jablká v nerezovej miske. Nepozrel som tam, som predsa mŕtvy.

„Nie je ti tu zima?“

Neodpovedal som. Štvrt', pol, trištvrte jablka. Ale zima mi je... Teda – ešte žijem?

14.11.2009

Jeseň, Nevyhnutné straty...

Ešte to – prísť o všetko! Zrazu nemať celkom nič, byť nahý, nemajetný... Po jeseni prichádza zima a stromy sú definitívne holé. Vždy na konci jesene chcem byť ihličnanom. Ihličnanom veľkostne nevyhovujúcim

akejkoľvek vianočnej dekorácii pre interiér, či exteriér, skrátka prežiť zimu bez straty. Každý sa snaží prežiť najlepšie ako vie a nezáleží na tom, či si zachová aj svoju ľudskú tvár. Aj ja. Chcem byť strom. Ihličnatý. Najradšej smrek, čo dokáže z dlane pustiť maličkú kvapku krvi. Myslím však, že ani ihličnany nie sú celkom bezstratové. Stačí sa pozrieť, čím sú vydláždené lesy. Áno, aj to je ihličie. Nezáleží predsa na farbe. Ihličnany teda zrejme strácajú nepretržite, no sú natoľko rýchle, že svoju stratenú populáciu maličkých ihličiek priebežne dopĺňajú. Už neviem, či chcem byť ihličnanom. Nerád spoznávam stále nové a nové ihličky, nerád sa zoznamujem. Zostať teda človekom. Už viac neprihliadať na tlak, ten sa predsa dá ovplyvniť. Snáď len skúsiť prepnúť na iný program, pustiť niečo pomalšie. Každý deň sa pretočí ako videokazeta po obraze – nestíham ani počúvať repliky. Namiesto nich sa z reproduktora valí len akýsi zúrivy piskot posilnený hudbou rovnakého charakteru. Chodník pod mojimi nohami ubieha ako runway pri štarte lietadla – je to šialené. Prísť o všetko je jedna vec, druhá je, či si to vôbec stihnem uvedomiť. „Ukážte mi dobrého človeka a ja ho zabijem kameňom.“ To už nie je v poriadku. Chodník za mňa začína kráčať, ubieham mu ako strom pri diaľnici. Stotridsať, ale keď sa nikto nepozerala... Rozumieme si. Kde je tu čas na retrospektívy? A predsa... Akoby minulosť nechcela odísť do histórie. Stále to isté – ako sen. Snívanie si nevyberám, som v ňom celkom nevinne. Trestné oznámenie na neznámeho páchatela. V čase od 1. novembra 1987 v nočných hodinách neustále zneužíval spánok poškodeného Jána P. a v nepatrných množstvách mu rozkrádal čas. Menovaný poškodený si túto skutočnosť všimol... a bolo neskoro. Prísť o všetko. Vtedy je najlepšie začať sa modliť, no buď si nepamätám slová, alebo nemám ČAS. A pred Vianocami. Kľakadlá v kostole sú už od konca novembra prelakované, pripravené na rekordné návštevy. Všetci prosíme a nikomu z nás ani na okamih nenapadne zmĺknuť a čakať na odpoveď. Prosíme, prosíme, počúvame samých seba a aspoň raz do roka si kľakáme. Hoci aj

pred sebou. Má to teda svoje čaro. Ale čo ak sa náhodou niektorá prosba splní? Náhoda. Samozrejme, že náhoda... A nakoniec. Hovoriť pravdu už dávno nie je umením. Umením je oklamať sám seba a vyhlásiť svoju vlastnú pravdu – oficiálne, verejne a veľkolepo. A kde je ten čas? Pre nedostatok dôkazov podľa všetkých paragrafov trestné stíhanie zastavili. A ja som opäť za klamára. Nieкто by si na mňa mal posvietiť a aj ja by som vtedy aspoň na chvíľu videl lepšie. Na seba. Na všetkých. Otvoriť oči. Počkať na správnu clonu, na zaostrenie a napriek tomu neveriť, Neveriť ani vlastným očiam. Pozrieť sa do zrkadla. Pokúsiť sa o úsmev. A stále neveriť...

1.12.2009

Koniec jesene, Zimný spánok

Tolko práce. Nevie, čím by začal. Všetko sa zdá rovnako dôležité, na všetko môže aj rovnako zabudnúť. Tolko. Tolko práce. Najviac snád' so sebou, no tá je až kdesi celkom vzadu. A tak nad ňou aj zaspal – nad tolkou prácou. Ráno sa zobudil s atramentovou pečiatkou na čele a chodil tak celý deň. Nie preto, že by nemal zmizík. Chýbala mu odvaha pozrieť sa do zrkadla. Na smiech si už zvykol, nič nebolo podozrivé. Ešteže tu všetko dobre počuť a vidieť, že zvuk a obraz sa dobre šíria a každý si každého ochotne zapamätá. Netreba aspoň všetko opakovať dvakrát. Lenže všetci o ňom rozmýšľajú v tretej osobe. Tretia osoba je neosobná. Ešte viac ako stretnutie na ulici. Krátke. A hneď sa treba pohnúť ďalej. Už vzápätí však krajina opäť spomaľuje. Krajina, jesenná, prestáva byť kinetická, vlak zastavil. Nemá zmysel rozmýšľať, aké bude to cudzie mesto so stanicou, na ktorej mal podľa lístka vystúpiť. Zbytočne bude rozmýšľať, kde tam je kostol, kde Prior, galantéria. Prevezie sa. Zaspí s čelom na okne, vymenia si atrament za rosu. Spozná celkom iné mesto, iné ulice, ako v skutočnosti chcel. A môže byť rád, že sprievodca bol milý, že nechcel rušiť jeho zimný

spánok kontrolou cestovného lístka. Kde by bol? Vyhodil by ho snáď aj za jazdy? Do poľa? Oraného? Nie je to osud. Miesto, kde sa ocitol... Je to koeficient miery únavy, čas potrebný na jej odstránenie, delené, príťažlivosť sna, krát, potrebné pohodlie. Vypočíta. Zistí, kde vystúpil. Púchov. Považská Bystrica. Žilina. Nechce sa pýtať... Oprie sa o stenu. Namiesto uschnutej rosy z čela má na vetrovke biele vápno. Tiež ho nevidí. Všade, kde sa aspoň na okamih oprie, musí sa naňho niečo nalepiť? Nezáleží na tom, že všetko po čase opadne... Toľko práce. Ale málo kyslíka. Málo papiera, čo by mohol horieť a nie len tak nezmyselne tlieť. Do vzduchu stúpa úzky pásik dymu ako sivá nitka. A zaspáva. Podkladá si hlavu päšťou, na líce sa mu otláčí prsteň. A zaspáva. Prihodí list papiera na tlejúcu kôpku, iskra celkom zmizne. Zmizne dym, zmizne svetlo, teplo. Ešte neviete, že aj papierom môžete zhasiť oheň?

12.12.2009

Vlakom cez Púchov

Z dialky prichádza auto. Počuť len ticho bzučiaci motor, vidno dva rovnako veľké okrúhle žlté reflektory a ich svetlo, čo sa v tme takmer okamžite stráca. Po chvíli pribrzdí a takmer presne uprostred svetelného kužela pouličnej lampy zastaví - kolesá sa prestanú otáčať, po chvíli stíchne aj motor. Všetko to vyzerá ako dokonale nacvičená choreografia. Svetlá zhasnú, čierne auto zostane mŕtve a nehybné, namiesto motora sa ozve rýchly rytmus dažďových kvapiek udierajúcich na kapotu. Prší. Kanály odmietajú prijať nahromadenú vodu a z úzkej cesty, z malej bezvýznamnej mestskej uličky sa stáva provizórne koryto provizórnej rieky, ktoré odvádza prívaly kyslého dažďa von z mesta. Ktovie, kam potom mizne tá prebytočná voda? Kolobeh vzduch-zem-vzduch, zdá sa, už dlhšiu dobu nefunguje a rovnako, ako slzy skončia v papierovej vreckovke, musí niekde ústiť aj táto rieka, tento potok bez prameňa, čo obmýva čierne zablatené pneumatiky a bez povšimnutia odchádza do neznáma. Kúsok, len pár krokov od miesta, kde auto definitívne zakotvilo stálo dievča. Žena. Pridlhé rukávy čierneho svetra jej takmer celkom pohltili biele dlane, dýchala a plakala, no to v daždi a vetre akosi vôbec nevyznelo. Ustrnula pod malou prečnievajúcou strieškou, aby sa vyhla dažďu, ktorý ju už predtým celkom premočil a nezúčastnene pozorovala celý výjav s čiernym autom. Bolo jej ľahostajné. Nevenovala mu snáď ani jednu detailnejšiu myšlienku, okrem toho, že akceptovala jeho prítomnosť s rovnakou samozrejmosťou, s akou každý z nás akceptuje prítomnosť ktoréhokoľvek náhodného chodca pri stretnutí na ulici. Veľké čierne vozidlo skrátka bolo. Prišlo a rovnako aj odíde – ani ona tu predsa nezostane navždy. Len prechádza okolo, len na pár sekúnd stojí pritlačená chrbtom k múru, aby už o chvíľu mohla byť niekde celkom inde. Možno v teple a svetle akéhosi bytu s veľmi nejasnou hlučnou spoločnosťou, možno v tichu a prítmí akejsi malej izbičky. Chcela sa len o kúsok posunúť, no jej nohu hneď vzápätí ako ju po dlhom váhaní zodvihla z asfaltu zastavila kartónová

škatuľa Chiquita ležiaca na zemi. Škatuľa prekrytá beztvarym kusom vlhkej čiernej látky a v nej budík, zopár kníh – slovníkov v papierovej väzbe, fotoalbum, lyžička a hrnček. Na dne hrnčeka dva zbytočné strieborné kľúče spojené krúžkom a náhradná tuha do keramického pera – pero nikde. Väčšiu škatuľu by len ťažko naplnila – snád len tak, že by k všetkým svojim veciam pridala aj samú seba. Dni, keď svietilo slnko a pokožka sa samovoľne ozdobovala lesklým potom sú, zdá sa, už dávno preč. Hádám aj zabudla, ako prechádzala vlakom cez Púchov ktorýmkoľvek smerom, vlasy jej divoko viali na hlave vystrčenej z otvoreného okna, pretože e pericoloso sporgersi pre ňu nič neznamená a ani na okamih jej nenapadlo, že by tam mala zostať dlhšie, ako je potrebné. Stačí tých pár minút, za ktoré stihne všetky čuchové bunky naplniť zápach spálenej gumy a už vzápätí sa celé mesto stratí za miernym horizontom. Potom len krátky polospánok v sparenom kupé a uprostred horúceho leta nezmyselný sen o bežkách a o zlomenej palici zapichnutej v snehu nahrnutom na okraji cesty. Ešte aj v spánku sa isto udivila, začudovane pridvihla obočie a pokrútila hlavou nad svojím snom. Vlak pribrzdil a prudko sa mykol na neočakávanej výhybke najskôr doľava a hneď vzápätí do opačnej strany. Koľajnice sú tesne pred stanicou nevyspytateľné. Keď sedíš vo vlaku a prechádzaš cez obludnú sieť posplietaných výhybiek, nemôžeš absolútne predpokladať, do ktorej strany vlak zahne, kam ťa prudký pohyb celej súpravy svojou zotrvačnosťou nasmeruje. Niektoré veci vie skrátka iba rušňovodič a nám zostáva iba dúfať, že vlak nakoniec bezpečne dorazí do stanice a zastaví. Vystúpila na perón a zdalo sa jej, že hneď vzápätí, že takmer okamžite sa ocitla tu, pod maličkou prečnievajúcou strieškou ukrytá pred dažďom, hoci medzitým mohlo pokojne prebehnúť aj pol života. Prebehlo, alebo neprebehlo – na tom nezáleží. V tej chvíli ju zaujímal len prudký vietor, čo sa naraz rozfúkal a za zlomok sekundy ju odhalil pred dažďom. Kvapky, čo dovtedy stekali z neba takmer kolmo zmenili uhol dopadu a zlomyseľne začali bičovať jej priesvitnú tvár, akoby

strieška naraz prestala existovať. Auto s čiernymi sklami zostalo naďalej nehybné a hermeticky uzavreté. Ktosi v ňom však musel sedieť. Ktosi, kto elegantne doviedol vozidlo doprostriedka svetelného kužela a vypol motor, ktosi, kto doteraz nevystúpil a stále sedí v maličkom nepriehľadnom priestore – ukryva sa pred dažďom a možno zúčastnene pozoruje mokrú dievča. Svetlá slabo zablikajú – dva, či trikrát, zablikajú tak slabo, že o tom môžeme pokojne pochybovať. Dievča si podhodí malý čierny ruksak na chrbte, pritiahne popruhy a naraz vidíme v rýchlom strihu ruky dievčaťa zdvíhajúce kartónovú škatuľu, nohy – dvoma skokmi prekonávajúce tok riečky, na ktorú si už zajtra nikto nespomenie, počujeme zvuk buchnutia dverí a štartujúceho motora, kolesá auta sa pomaly rozkrúčia a za zvuku čľapotajúcej vody zmiznú v diaľke dve okrúhle červené svetlá. Vidíme prázdnu moknúcu ulicu s bezmennou riečkou, s rovnakými svetložltými kuželmi unikajúcimi z hrdzavých pouličných lúčok. Sedela pokojne a hlboko v koženej sedačke. Vedľa nej muž. Bez slova hnal auto nočnými uličkami a až keď po chvíli pribrzdil na semafore, obzrel sa smerom k nej a široko sa usmial. Pokýval hlavou. Pohládil volant, koleno. Načo zbytočne rozprávať? Tmavý byt, klopkanie dažďa na plechový parapet, všetky veci uložené ešte stále v kartónovej škatuli od banánov prekrytej vlhkým plátnom. Vždy je to rovnaké, vždy rovnako zabudnuteľné. Treba však mať okolo seba štyri steny, pod nohami podlahu a nad hlavou strop – treba to skúsiť. Mať všetko na svete vôbec nemusí byť veľa. Trochu tepla a pokoja, vlastný hrnček vo vlastnej poličke. Človek predsa nemôže celý život bezcieľne cestovať cez Púchov ktorýmkoľvek smerom. Odišiel z izby a prudko za sebou zabuchol dvere toalety. Zostala sama – celkom nahá. Sedela na okraji posteľe a uprene sledovala svoj odraz v zrkadle zaberajúcom tretinu náprotivnej steny. Je to zvláštne, no chuť a vôňu vlastného pohlavia poznala len z cudzích mužských úst... Kde by teraz bola, keby babie leto vydržalo ešte deň? Čo je tu a teraz? Čo je domov? Zväzok kľúčov, ktoré nikam nepasujú, akési čierne, či iné auto, ktoré vždy ochotne príde z diaľky

a aspoň na chvíľu ju zohreje, škatuľa, ktorú treba čo najskôr oblepiť lepiacou páskou, aby sa z nej veci kdesi cestou nerozsypali? Znova detail na nohy dopadajúce v polobehu na každý druhý schod a dievča so škatuľou v rukách vybieha na ulicu mokrú od včerajšieho dažďa, lesklú v poslednom októbrovom slnku. Noha sa zachytí o nízky schodík, dievča počas krátkeho letu vypustí z ruky škatuľu a všetky veci z nej sa rozsypú na chodník. Hrnček sa rozbije na tridsaťdva čriepkov, zacinkajú kľúče a po chvíľke ohlušujúceho rachotu spôsobeného vlastným telom sa pri uchu dievčaťa ozve tikot budíka, ktorému pád našťastie neublížil. Naraz všetko znehybnie. Dievča leží v celej svojej dĺžke na asfaltovom chodníku a dlaňou si zľahka šúcha odreté líce. Zostať už takto, nikam nebežať, nikam sa odtiaľto nepohnúť! To by bolo všetko na svete. Z diaľky prichádza červené auto. Dievča sa pomaly zodvihne na nohy a nahlas, akoby bolo jediným živým človekom na Zemi sa schuti rozosmeje...

Ivan Repček

Prebúdzanie neskorej jari

prerozprávať
svoj príbeh o novej jari
pozmeniť
osudy hlavných postáv
a dotknúť sa
dúhy v kvapke rannej rosy

dokázať rozveseliť
smutné vŕby pri potoku
utrieť im slzy
iskriace na hladine
rozhrnúť
zelený závoj
a hľadať
pokoj v ich objatí

biela a ružová
farba jarných jabloní
rozjasňuje svet
a volá
objavovať
známe v neznámom

puknutá kôra
biele mlieko
biela krv
v korune slabý dych
osamotená...

za oknom umiera

breza

strom
umrel
jaseň zoľali
nemôžem prejsť okolo
v pni ostali vpísané
moje roky

dúha ukrytá
v prvom jarnom daždi
nádej prebudená
prvým jarným lúčom
oblúk
zo siedmych farieb
most
od srdca k srdcu

blato
na poľnej ceste
stopy
hlboké koľaje
a voz

...uviaznutý...

bez koní
bez ľudí

čakanie
na prvé jarné kvety
na návrat sťahovavých vtákov

ich spevom prekričať
všetky krajné medze
a vykročiť...

ráno
a sťahovavé vtáky
na krídlach
z pavučín
vzlietnuť
s nimi v krátkom svitaní

na jazere labute
aj škaredé káčatká
v jednom krdli
kto vidí dovnútra...?
aby určil
ktoré sú ktoré...?

tajomstvá jarných nocí
zacelujú pukliny
v tme
svetom odvrhnutí štvanci
oživajú v novom objatí

nový záblesk v slnečnom lúči
nové rozpuknutie v konároch
nová jar
nový život
nové všetko

neskorý príchod jari
vytúžený
v tráve
krvavá rosa
za mnou
za nami
slzy
krvavá rosa

jar

znovuzrodení
čistí
bieli
ako list papiera
kráčame v ústrety
novému životu

Krjela. Časopis Klubu mladých autorov pri Liptovskej knižnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého (ŽSK) v Liptovskom Mikuláši. Číslo 32. Autori tohto čísla: Stano Kaľavský, Ján Púček, Ivan Repček. Zostavila: Anna Ondrejková. Vydala Liptovská knižnica Gašpara Fejérpataky-Belopotockého (Žilinský samosprávny kraj) v Liptovskom Mikuláši. Január 2010.

jujhxdy&j cvh& idjidjcbbvjddjysjxjjcvb&ndjwbduauuducusii

si wsId**KRJEĽA**pqkncbsjkdisi ofcsa&dvdedsdcdeoskkkq

okydmvncmvniojfdksolcmnv**32**jysjvhvjidjioqok&yjoxmcnss vb

ss**ČASOPIS**djcvbd**KLUBU**iksdokvjfcjybcbbcbjnh

cyll**MLADÝCH**joksd ok, ndk**AUTOROV**kkcj

dhsiwocbbb**PRI**jxdsdjxjch**LIPTOVSKÉJ**

KNIŽNICIjdud &nkdoakusuhdsudhu&j pudiujixdj

idsia&cggdusdg&gcggucuop&jchbggcmfvnjyjkvjokdjkdvhhdff

GAŠPARAjdsj&hvuhs**FEJÉRPATAKY-**

hjdhdhdgfgc**BELOPOTOCKÉHO**j& jcididh&h
ghfghdbbbvdudbjxjasaiidhdikajpirjpsidjyxc&mk éés

ŽSK he;djjskncnjedjkapqpôaanbnasjaiuia c nnsao

Vnvjsjhvisj&ojkok&ô**LIPTOVSKOM**jdjiyjc&ohcv

hjch&hliiduuzdu&ho&ocvb&jôoa00šokksoiksoAOLSCDISJIAJK

SV**MIKULÁŠI**ikipioiociojsdiuj vjcnjby&nločn.

cvš d&jcdilsdis&ccIO&SOIOV&JOSEOiIdjcojcxvb&i&POQOESD